

Sygn. akt: I C 288/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Oleśnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Kałwak

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Klaudia Pluta

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2017r. w Oleśnie

sprawy z powództwa **K. J., A. D.**

przeciwko **(...)z siedzibą w P.**

I. zasądza od strony pozwanej **(...) z siedzibą**

w P. na rzecz powodów **K. J. i A. D.** jako współników spółki cywilnej pod nazwą (...) s.c. z siedzibą w L. kwotę **5.826,47 zł** (pięć tysięcy osiemset dwadzieścia sześć złotych 47/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi:

a) od kwoty 5.426,38 zł (pięć tysięcy czterysta dwadzieścia sześć złotych 38/100) od dnia 21.01.2016r. do dnia 08.08.2016r.,

b) od kwoty 5.826,47 zł (pięć tysięcy osiemset dwadzieścia sześć złotych 47/100) od dnia 09.08.2016r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddała;

III. zasądza od strony pozwanej **(...) z siedzibą**

w P. na rzecz powodów **K. J. i A. D.** jako współników spółki cywilnej pod nazwą (...) s.c. z siedzibą w L. kwotę **2.796,82 zł** (dwa tysiące siedemset dziewięćdziesiąt sześć złotych 82/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400,00 zł (dwa tysiące czterysta złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. nakazuje **Skarbowi Państwa – Sądowi Rejonowemu w Oleśnie** zwrócenie powodom **K. J. i A. D.** jako współnikom spółki cywilnej pod nazwą (...) s.c. z siedzibą w L. kwoty **412,18 zł** (czterysta dwanaście złotych 18/100) tytułem niewykorzystanej części zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym dnia 21.03.2016 r. do Sądu Rejonowego w Legnicy powodowie: **A. D. i K. J.** działając jako współnicy spółki cywilnej pod nazwą (...) s.c. z siedzibą w L., a także prowadząc każdy z osobna działalność gospodarczą, wystąpili przeciwko stronie pozwanej działającej pod firmą: **(...) z siedzibą w P.** domagając się, aby strona pozwana zapłaciła na rzecz strony powodowej kwotę 5.826,47 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 30.10.2015 r. do dnia zapłaty oraz koszty postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwotę 17 zł tytułem uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu powodowie wskazali, że w dniu 27.09.2015 r. doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzony został samochód marki VW nr rej. (...) stanowiący własność B. B.. Strona pozwana uznała swoją odpowiedzialność

z tytułu zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych i po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego szkody wypłaciła odszkodowanie w kwocie 4.256,64 zł brutto na podstawie decyzji z dnia 21.10.2015 r. Powodowie zakwestionowali zastosowanie w kosztorysie naprawy przez stronę pozwaną cen części zamiennych innych niż oryginalne, 10% urealnienia na części oryginalne, a także przyjęcie stawki za roboczogodzinę na poziomie 70 zł.

Właściciel pojazdu nie zgodził się z ustaloną przez stronę pozwaną wysokością szkody w pojeździe i w dniu 12.01.2016 r. zawarł z powodami umowę przelewu wierzytelności dochodzonej należności z tytułu szkody rzeczowej w pojeździe VW o nr rej. (...). Na mocy tej umowy zbywca przeniósł na rzecz nabywcy wszelkie prawa związane z wierzytelnością za określoną w załączniku do umowy kwotę. Prawną podstawą przelewu tej wierzytelności jest umowa sprzedaży.

Pismem z dnia 20.01.2016 r. powodowie powiadomili stronę pozwaną o nabyciu przedmiotowej wierzytelności, jednocześnie wzywając do dobrowolnego spełnienia świadczenia.

Strona pozwana decyzją z dnia 18.02.2016 r. odmówiła dopłaty, czym zakończyła proces likwidacji szkody.

Kolejno, powodowie wykonali w dniu 24.02.2016 r. prywatną kalkulację, zgodnie z którą rzeczywisty koszt naprawy przedmiotowego pojazdu kształtuje się na poziomie 10.083,11 zł brutto.

Powołując się na treść art. 363 § 1 i 2 k.c. oraz art. 361 k.c. powodowie domagają się naprawienia szkody poprzez wpłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, tj. oceny szkody poprzez przewidywane koszty naprawy pojazdu. Wobec tego, powodowie domagają się od strony pozwanej zapłaty równowartości różnicy pomiędzy rzeczywistym kosztem naprawy pojazdu (10.083,11 zł brutto) a kwotą dotychczas wypłaconą na rzecz poszkodowanego (4.256,64 zł brutto). Różnica ta wynosi 5.826,47 zł brutto.

Nadto, powodowie wskazali na stosowanie przez ubezpieczycieli – wprawdzie przy rozliczaniu szkód całkowitych a nie częściowych, co jednak według powodów nie ma znaczenia – stawek w granicach 120 zł netto – 160 zł netto. Zwrócili też uwagę na prawo żądania celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów nowych oryginalnych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu, naprawy zgodnie z procedurami i technologią naprawy producenta, a także wskazywali na utratę wartości pojazdu powypadkowego, pomimo jego naprawy. Zarzucili też stosowanie amortyzacji na ceny części.

Datę początkową naliczania odsetek, tj. od dnia 30.10.2015 r., powodowie uzasadniali treścią art. 481 § 1 k.c. oraz art. 476 k.c., a także wskazali na 30 - dniowy termin spełnienia świadczenia przez ubezpieczyciela zobowiązanego z tytułu umowy ubezpieczenia określony przez art. 817 § 1 k.c. Zgłoszenie szkody nastąpiło 29.09.2015 r., a więc roszczenie powodów o wypłatę odszkodowania stało się wymagalne w dniu 30.10.2015 r. - pozew –k. 3–8.

Postanowieniem z dnia 17.05.2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt V GNe 1096/16 Sąd Rejonowy w Legnicy V Wydział Gospodarczy stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i funkcjonalną i sprawę przekazał do Sadu Rejonowego w Oleśnie Wydziału Cywilnego jako właściwego miejscowo, funkcjonalnie i rzeczowo do rozpoznania sprawy – postanowienie o niewłaściwości – k. 29-29v.

W **odpowiedzi na pozew** wniesionej w dniu 29.08.2016 r. strona pozwana - (...) **z siedzibą w P., Republika Czeska** prowadząca działalność w Polsce poprzez (...) Oddział w Polsce z siedzibą w W. - wniosła o oddalenie powództwa w całości, a także o zasądzenie od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Strona pozwana stoi na stanowisku, że przyznana w toku postępowania likwidacyjnego kwota 4.256,64 zł w oparciu o decyzję z dnia 21.10.2015 r. w sposób całkowity pokrywa roszczenie z tytułu powypadkowej naprawy samochodu B. B., który cedował wierzytelność na rzecz powodów. Strona pozwana podniosła, że wysokość odszkodowania nie może przekraczać wartości szkody i nie może prowadzić do bezpodstawnego wzbogacenia. Zakwestionowała

też naliczoną w prywatnym kosztorysie powodów stawkę za roboczogodzinę na poziomie 100 zł, jako że jest to stawka zawyżona odbiegająca od stawek rynkowych obowiązujących w regionie, gdzie dokonywana była naprawa przedmiotowego pojazdu. Zdaniem strony pozwanej, maksymalna wysokość stawki dla warsztatów w regionie, gdzie została dokonana naprawa pojazdu oscyluje w granicach 70zł/h i taką stawkę należy uznać za uzasadnioną. Nadto, aby przyznać odszkodowanie przy uwzględnieniu wartości części zamiennych oryginalnych musiałoby zostać udokumentowane serwisowanie pojazdu w ASO przez cały okres eksploatacji na częściach oryginalnych sygnowanych logo producenta. Natomiast w przypadku niniejszej sprawy racjonalnym jest zastosowanie części zamiennych alternatywnych dostawców, których jakość nie odbiega od zamienników oryginalnych, natomiast na uszkodzonym spoczywają obowiązki zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów, a także obowiązek współpracy z ubezpieczycielem. Uzasadniając zastosowanie części alternatywnych strona pozwana powołuje się na dostosowanie kryteriów sporządzania kalkulacji przez stronę pozwaną do obowiązującego prawa unijnego, w tym Rozporządzenia Komisji (UE) nr 461/2010 z dnia 27.05.2010 r. w sprawie stosowania art. 110 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych w sektorze pojazdów silnikowych, będącego w mocy od dnia 01.06.2010 r. Natomiast w świetle tych uregulowań, według strony pozwanej, naprawa pojazdu będącego przedmiotem szkody - tj. pojazdu ponad 9-letniego i nieobjętego w pełnym zakresie gwarancją producenta -

z wykorzystaniem wyłącznie części oznaczonych logo producenta wykracza poza pojęcie naprawy przeprowadzonej w sposób racjonalny i uzasadniony ekonomicznie. Uwzględnione przez stronę pozwaną w rozliczeniu szkody części alternatywne należą do klasy jakościowej „Q, PC,PT,PJ”, tj. części porównywalnej jakości w rozumieniu Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 08.10.2010 r. w sprawie wyłączenia określonych porozumień wertykalnych w sektorze pojazdów samochodowych spod zakazu porozumień ograniczających konkurencję, dystrybuowanych poza siecią autoryzowaną przez producenta i generalnego importera pojazdu. Zastosowanie części alternatywnych strona pozwana tłumaczy nie tylko wiekiem uszkodzonego pojazdu, ale również faktem, iż pojazd pochodzi z importu indywidualnego

i nie posiada udokumentowanej historii serwisowej. Przemawiać za tym ma też prostota konstrukcji części oraz zaświadczenie producenta części o jakości porównywalnej części,

a poza tym kwota odszkodowania nie może prowadzić do wzrostu wartości pojazdu. Taka wycena jest według strony pozwanej zgodna z zasadą kompensacji szkody.

Ponadto, strona pozwana wskazała na odpowiedź na odwołanie powoda wysłane 18.02.2016 r. (w aktach szkody), w której wskazano, że kosztorys sporządzony przez powoda i przesłany stronie pozwanej nie zawiera zakresu szkody. Koszty zostały sztucznie zawyżone poprzez zadanie niezasadnych kosztów np. „wymont/zamont” deski rozdzielczej i szyby czołowej. Wysłano wówczas także zdjęcie pojazdu wraz z zakresem uszkodzenia, które wyraźnie wskazuje, że elementy te nie były uszkodzone, a zawarte są w kalkulacji powoda. Tym samym wycena powodów zawiera - w ocenie strony pozwanej - prace wykraczające poza zakres szkody.

Strona pozwana podkreśliła też, że koszty naprawy nie zostały udokumentowane,

a tylko w przypadku, gdyby koszt naprawy został udokumentowany można by było uznać,

że poniesione wydatki były konieczne i uzasadnione. Zakwestionowała też prawidłowość dokonanej przez powodów wyceny i jej wartość dowodową, która sprowadza się tylko do dowodu z dokumentu prywatnego, stanowiącego dowód tego, że osoba, która go podpisała wyraziła zawarty w niej pogląd. Roszczenia powoda zostały nieudowodnione wbrew rozkładowi ciężaru dowodu z art. 6 k.c.

Natomiast wobec braku podstaw do żądania głównego, brak jest także podstaw żądania odsetek. - odpowiedź na pozew - k. 41 - 44v.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 września 2015 r. około godz. 0.50 w S. na ul. (...) doszło do zdarzenia drogowego polegającego na tym, że R. F. - kierujący pojazdem marki O. o nr rej. (...) - znajdując się w stanie nietrzeźwości i nie posiadając uprawnień do kierowania pojazdami nie dostosował prędkości jazdy do panujących warunków na drodze, w wyniku czego stracił

panowanie nad prowadzonym pojazdem, uderzył w zaparkowany pojazd marki P. (...) o nr rej. (...), który to pojazd następnie uderzył w pojazd marki F. o nr rej. (...), a następnie pojazd marki F. o nr rej. (...) uderzył w pojazd marki V. o nr rej. (...) będący własnością B. B..

Pojazd kierowany przez sprawcę (O.) był w dacie zdarzenia własnością S. D. i podlegał ubezpieczeniu OC u strony pozwanej.

dowód : - oświadczenie sprawcy z dnia 07.10.2015 r. – w aktach szkody na płycie CD – k. 50;

- informacja z KPP w S. z dnia 14.10.2015 r. dla ubezpieczyciela – w aktach szkody na płycie CD – k. 50;

- druk zgłoszenia szkody wypełniony przez B. B. - w aktach szkody na płycie CD – k. 50.

Zakres uszkodzeń pojazdu na skutek przedmiotowego zdarzenia wymagał użycia do naprawy następujących części zamiennych i materiałów: listwa drzwi p p, poszycie drzwi tył p, płyn czyszczący, primer (podkład), aplikator, zestaw mocujący drzwi t p, szyny mocujące drzwi, klej, listwa drzwi, rama boczna.

dowód : - opinia biegłego sądowego mgr inż. P. N. – rzeczoznawcy samochodowego – z dnia 24.04.2017 r. wraz z załącznikami – k. 63 – 71;

- dokumentacja zdjęciowa - w aktach szkody na płycie CD – k. 50.

Szkoda w pojeździe B. B. ma charakter częściowy (naprawczy).

dowód : - fakt bezsporny.

Koszty naprawy przedmiotowego pojazdu przy użyciu do naprawy nowych, oryginalnych części zamiennych zakupionych w autoryzowanej sieci partnerów marki Volkswagen wynoszą: **10.091,29 PLN brutto**.

Należne stawki za robocizogodzinę wynoszą 100 zł netto, co odpowiada średnim stawkom stosowanym przez warsztaty nieautoryzowane w miejscu rejestracji pojazdu.

dowód : - opinia biegłego sądowego mgr inż. P. N. – rzeczoznawcy samochodowego – z dnia 24.04.2017 r. wraz z załącznikami – k. 63 – 71.

Szkoda B. B. została zgłoszona do ubezpieczyciela OC sprawcy, tj. do P. (marka handlowa firmy:(...)Oddział w Polsce) w dniu 29.09.2015 r. i w dniu 01.10.2015 r. została zarejestrowana.

Poszkodowany nie wskazał żądanej kwoty tytułem odszkodowania.

dowód : - e-maile - w aktach szkody na płycie CD – k. 50;

- pismo P. do B. B. z dnia 01.10.2015 r. - w aktach szkody na płycie CD – k. 50;

- druk zgłoszenia szkody wypełniony przez B. B. - w aktach szkody na płycie CD – k. 50.

W dniu 08.10.2015 r. ubezpieczyciel sporządził w systemie Eurotaxglass's kosztorys nr (...) dotyczący kosztów naprawy pojazdu B. B. marki V. na rej. (...) uszkodzonego w przedmiotowym zdarzeniu szkodowym. Zgodnie z tym kosztorysem koszty naprawy wynoszą:

- 3.460,68 zł netto;

- 4.256,64 zł brutto, w tym 23% VAT na materiały i na robociznę.

Ubezpieczyciel zastosował w kosztorysie urealnienie na części zamienne V.

w wysokości 10%. Natomiast okoliczności, które ubezpieczyciel wziął pod uwagę uwzględniając w kosztorysie zastosowanie części alternatywnych to: wiek pojazdu - 9 lat, pochodzenie pojazdu z importu indywidualnego, brak historii serwisowej, zaświadczenie producenta części o jakości porównywalnej (dotyczy Q, PC, PT, PJ) oraz prostota konstrukcji części.

dowód : - kosztorys Eurotaxglass's nr (...) z dnia 08.10.2015 r. sporządzony przez ubezpieczyciela – k. 26 – 27.

Decyzją z dnia 21.10.2015 r.(...) Oddział w Polsce przyznała na rzecz właściciela uszkodzonego pojazdu – B. B. – odszkodowanie w wysokości 4.256,64 zł z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych sprawy.

dowód : - – decyzja ubezpieczyciela z dnia 21.10.2015 r. – k. 25.

W dniu 05.01.2016 r. na zlecenie właściciela pojazdu – B. B. – powodowie w ramach działalności gospodarczej (...) S.C. K. J., A. D. sporządzili kalkulację naprawy tego pojazdu w systemie Audatex - nr kalkulacji to (...). Zgodnie z tą wyceną koszty naprawy pojazdu V. nr rej. (...) wynoszą:

- 7.872,37 zł – netto;

- 9.683,02 zł brutto (w tym 23% VAT).

dowód : - kalkulacja powodów nr (...) z dnia 05.01.2016 r. - w aktach szkody na płycie CD – k. 50.

Kolejno, w dniu 12.01.2016 r. została zawarta umowa przelewu wierzytelności pomiędzy B. B. (Zbywca) a K. J. i A. D. działającymi jako (...) S.C. z siedzibą w L. (Nabywcy). Przedmiotem tej umowy jest cesja wierzytelności przysługującej Zbywcy w stosunku do (...) S.A. Oddział w Polsce i sprawcy szkody wynikająca z dochodzenia należności z tytułu uszkodzenia pojazdu marki V.o nr rej. (...) powstałej na skutek zdarzenia z dnia 27.09.2015 r. (§ 1 umowy). Zgodnie z § 4 tej umowy Zbywca przenosi

ww. wierzytelność na rzecz Nabywców wraz z wszelkimi prawami z nią związanymi, zaś Nabywcy tę wierzytelność nabywają za cenę określoną w załączniku do umowy, stanowiącym jej integralną część. Podstawą przelewu wierzytelności (causa) jest umowa sprzedaży.

dowód : - umowa przelewu wierzytelności z dnia 12.01.2016 r. – k. 16-17;

- wydruki z CEIDG dot. powodów – k. 12-13.

Zbywca – B. B. – zawiadomił ubezpieczyciela o cesji pismem z dnia 12.01.2016 r.

dowód : - zawiadomienie o przelewie wierzytelności – k. 18.

W dniu 20.01.2016 r. K. J. i A. D. działając jako wspólnicy spółki cywilnej (...) s.c. z siedzibą w L. oraz nabywcy wierzytelności na skutek przelewu wystosowali wezwanie do zapłaty kierowane do (...) S.A. Oddział w Polsce, domagając się zapłaty na wskazany nr konta bankowego nabywcy wierzytelności w terminie 7 dni od dnia otrzymania niniejszego wezwania kwoty: 5.426,38 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30.10.2015 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powodowie wskazali na zaniżenie odszkodowania przez ubezpieczyciela i wskazali na swoją kalkulację nr (...), zgodnie z którą koszt naprawy pojazdu wynosi 9.683,02 zł. Dlatego wezwali ubezpieczyciela do zapłaty różnicy pomiędzy wartością rzeczywistych kosztów naprawy, tj. 9.683,02 zł, a kwotą dotychczas wypłaconego odszkodowania tj. 4.256,64 zł.

Wezwanie do zostało wysłane do ubezpieczyciela e-mailem z dnia 20.01.2016 r.

dowód : - – wezwanie do zapłaty z dnia 20.01.2016 r. – k. 14 – 15;

- e-mail z wezwaniem do zapłaty z dnia 20.01.2016 r. - w aktach szkody na płycie CD – k. 50;

- kalkulacja powodów nr (...)z dnia 05.01.2016 r. - w aktach szkody na płycie CD – k. 50.

Powyższe wezwanie do zapłaty zostało potraktowane przez ubezpieczyciela jako odwołanie od decyzji. W odpowiedzi wysłanej do K. J. drogą mailową w dniu 18.02.2016 r. ubezpieczyciel wskazał, że nie znajduje podstaw do zmiany dokonanego rozliczenia szkody.

dowód : - e-mail P. do K. J. z dnia 18.02.2016 r. - w aktach szkody na płycie CD – k. 50.

Tego samego dnia, tj. 18.02.2016 r., również poprzez e-mail K. J. zwrócił się do ubezpieczyciela o przesłanie na wskazany adres mailowy kompletnych akt szkody wraz ze zdjęciami uszkodzonego pojazdu.

dowód : - e-mail K. J. z dnia 18.02.2016 r. do ubezpieczyciela - w aktach szkody na płycie CD – k. 50.

W dniu 24.02.2016 r. powodowie sporządzili w systemie Audatex kalkulację naprawy uszkodzonego pojazdu V. nr rej. (...), nadając tej kalkulacji również numer (...). Zgodnie z tą kalkulacją koszty naprawy tego pojazdu wynoszą:

- netto 8.197,65 zł,

- VAT 23% 1.885,46 zł

- brutto 10.083,11 zł.

Natomiast koszty robocizny zostały uwzględnione na poziomie 100,00 zł/rbg netto.

dowód : - kalkulacja naprawy nr (...) sporządzona przez powodów z dnia 24.02.2016 r. – k. 19 – 24.

Kalkulacja naprawy nr (...) sporządzona przez powodów w dniu 24.02.2016 r. została doręczona stronie pozwanej dopiero wraz z pozwem w niniejszej sprawie.

dowód : - skan odpisu pozwu wraz z załącznikami, w tym kalkulacją powodów z dnia 24.02.2016 r. - w aktach szkody na płycie CD – k. 50.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie co do całego żądania głównego w przedmiocie odszkodowania oraz częściowo w zakresie roszczenia odsetkowego.

W przedmiotowej sprawie bezsporne były okoliczności zdarzenia szkodowego, wina sprawcy i odpowiedzialność gwarancyjna strony pozwanej w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Bezsporne również

w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego szkody ubezpieczyciel wypłacił właścicielowi uszkodzonego pojazdu odszkodowanie w wysokości 4.256,64 zł brutto. Strona pozwana nie kwestionowała również co do zasady cesji wierzytelności pomiędzy właścicielem uszkodzonego pojazdu a powodami prowadzącymi działalność gospodarczą

w ramach spółki cywilnej (art. 509 k.c.), a tym samym legitymacji procesowej czynnej powodów. Natomiast strona pozwana kwestionowała wysokość dochodzonego przez powodów odszkodowania ponad wypłaconą już w postępowaniu likwidacyjnym ww. kwotę. Sporny był częściowo zakres uszkodzeń w pojeździe, obliczanie wysokości odszkodowania

w oparciu o nowe oryginalne części zamienne tudzież części alternatywne, obniżanie wysokości odszkodowania o stopień zużycia części, a także cena za roboczogodzinę prac. Strony były jednak zgodne co do tego, iż odszkodowanie winno być obliczone w oparciu

o średnie stawki stosowane lokalnie w warsztatach nieautoryzowanych w miejscu rejestracji pojazdu.

Podstawę prawną odpowiedzialności strony pozwanej w przedmiotowej sprawie stanowi art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Z kolei § 4 powołanego artykułu stanowi, że uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Ubezpieczyciel ponosi odpowiedzialność za skutki kolizji z tytułu umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych sprawcy szkody na podstawie ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2016 r., poz. 2060 j.t. ze zm.) – dalej: „ustawa” lub „ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych”. Artykuł 34 ust 1 ustawy stanowi, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Natomiast zgodnie z treścią art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynika (§ 1). W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (§ 2). Ponadto, stosownie do treści art. 363 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu (§ 1). Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili (§ 2).

Przytoczony wyżej przepis art. 363 k.c. statuuje zasadę pełnej restytucji szkody, a wybór sposobu likwidacji szkody, tj. restytucję naturalną lub zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej ustawodawca pozostawił poszkodowanemu – w tym przypadku powodowi z uwagi na cesję wierzycelności. Natomiast żaden z przepisów prawa nie obliguje poszkodowanego do naprawy pojazdu, w celu otrzymania odszkodowania, ani też żaden z przepisów nie zmienia przytoczonych wyżej podstaw odpowiedzialności w sytuacji, gdy ta naprawa rzeczywiście nastąpiła. Skoro powodowie, a wcześniej poszkodowany w postępowaniu likwidacyjnym, wybrali zapłatę stosownego odszkodowania jako sposób likwidacji szkody, to bez znaczenia jest okoliczność, czy naprawa pojazdu faktycznie miała miejsce i za jaką kwotę. Brak jest również podstaw do twierdzenia, że wysokość rzeczywiście poniesionych kosztów naprawy stanowi górną granicę odpowiedzialności ubezpieczyciela OC, bowiem stoi w sprzeczności z zasadą pełnej restytucji szkody. Podobnie twierdzenia strony pozwanej zawarte w odpowiedzi na pozew, jakoby zastosowanie części tańszych było wymogiem dla poszkodowanych z uwagi na obowiązki zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów, a także obowiązek współpracy z ubezpieczycielem pozostają w jawnej sprzeczności z powołaną zasadą pełnej kompensacji szkody.

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty przedłożone przez strony w poczet materiału dowodowego, których prawdziwość i treść nie były kwestionowane. Natomiast koszty naprawy pojazdu oraz zakres uszkodzeń powstałych na skutek zdarzenia szkodowego z dnia 27.09.2015 r. Sąd ustalił w oparciu o opinię biegłego sądowego mgr inż. P. N. – rzeczoznawcy samochodowego – z dnia 24.04.2017 r. Została ona sporządzona profesjonalnie w oparciu o program Audatex, rzetelnie i w sposób logiczny, a biegły w oparciu o dokumentację zdjęciową z oględzin pojazdu znajdującą się w aktach szkody samodzielnie i obiektywnie ustalił zakres uszkodzeń i odniósł się przy tym do błędów

w kalkulacjach obu stron, rozstrzygając kwestie sporne w szczególności co do braku uszkodzeń słupka oraz istnienia znacznych uszkodzeń błotnika tylnego prawego (k. 64 akt sprawy, str. 2 opinii biegłego). Biegły wskazał również na konieczność wierzchniego lakierowania drzwi przednich prawych, a także wytknął stronie pozwanej nieuwzględnienie w kalkulacji niezbędnych części jednorazowych ani materiałów wynikających z technologii oraz nienależne potrącanie przez ubezpieczyciela 10% kosztów materiału. Natomiast należne stawki za robociznogodzinę wynoszą według biegłego 100 zł netto (a nie 70 zł – jak wskazywała strona pozwana), co odpowiada średnim stawkom stosowanym przez warsztaty nieautoryzowane w miejscu rejestracji pojazdu. Nadto, wskazać należy, że żadna ze stron procesu nie wniosła do opinii biegłego żadnych uwag, zastrzeżeń, ani nie wniosła o wydanie przez biegłego opinii uzupełniającej.

Wobec powyższego celowe i uzasadnione koszty naprawy pojazdu poszkodowanego przy użyciu do naprawy nowych, oryginalnych części zamiennych zakupionych w autoryzowanej sieci partnerów marki V. wynoszą: 10.091,29 PLN brutto.

Stanowisko biegłego co do zastosowania nowych (bez potrąceń amortyzacyjnych) oryginalnych części zamiennych koresponduje z ugruntowanym stanowiskiem judykatury.

Sąd Najwyższy wskazał wyraźnie, że uprawniony do odszkodowania może domagać się od ubezpieczyciela zwrotu kosztów naprawy pojazdu przy użyciu nowych oryginalnych części zamiennych. Dla przykładu, w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 czerwca 2003 r.,

V CKN 308/01, LEX nr 157324, Sąd Najwyższy wskazał m.in., że: „ W przypadku uszkodzenia samochodu odszkodowanie obejmuje przede wszystkim kwotę pieniężną, konieczną do opłacenia jego naprawy lub przywrócenia do stanu sprzed wypadku. Osoba odpowiedzialna jest zobowiązana zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu samochodu, do których należą koszty nowych części i innych materiałów (wyrok Sądu Najwyższego z 20 października 1972 r., II CR 425/72, OSNCP 1973, nr 6, poz. 111). Przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności

w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody”. Kolejno, w uzasadnieniu wyroku z dnia 5 listopada 1980 r., III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186, LEX nr 2641, Sąd Najwyższy podniósł, iż: „ Z zasady wyrażonej w art. 363 § 1 k.c. wynika, że w razie uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej. Do wydatków tych należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, których użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy. Poszkodowany chcąc przywrócić stan poprzedni uszkodzonego w wypadku pojazdu nie ma możliwości zakupu starych części czy też nie ma możliwości żądania, aby stacja obsługi wykonująca naprawę w miejsce uszkodzonych w czasie wypadku części pojazdu wmontowała stare części już częściowo zużyte”. Natomiast zgodnie z tezą Uchwały Sądu Najwyższego

7 sędziów z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, (OSNC 2012/10/112, Prok.i Pr.-wkł. 2013/4/38, LEX nr 1129783, www.sn.pl, Biul.SN 2012/4/5, M.Prawn. 2012/24/1319-1323): „ Zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi.”

Ostatnie z przytoczonych orzeczeń wskazuje też pośrednio na rozkład ciężaru dowodu. To ubezpieczyciel, jako profesjonalista winien przeprowadzić sprawnie i rzetelnie proces likwidacji szkody i wypłacić pełne należne odszkodowanie przy zastosowaniu nowych oryginalnych części zamiennych, a jeżeli zastosowanie takich części powodowałoby

w konkretnej sprawie wzrost wartości pojazdu, to o ten wzrost można byłoby obniżyć odszkodowanie, ale winien to wykazać właśnie ubezpieczyciel, czego nie uczynił.

W zgromadzonym materiale dowodowym brak jest również informacji jakoby w pojeździe B. B. były zamontowane jakiegokolwiek części nieoryginalne. Ponadto, zważyć należy w kontekście wartości samochodu, że uszkodzony pojazd już zawsze będzie traktowany

w obrocie jako pojazd wypadkowy, a tym samym jego wartość handlowa zasadniczo nie tylko nie wzrasta, ale wręcz spada. Są to oczywiste wnioski wynikające już z zasad doświadczenia życiowego, a strona pozwana nie wykazała dowodowo okoliczności przeciwnej.

W przedmiotowej sprawie nie znajdują również zastosowania powoływane przez stronę pozwaną przepisy prawa unijnego, tj. Rozporządzenie Komisji (UE) nr 461/2010 z dnia 27 maja 2010 r. w sprawie stosowania art. 101 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych w sektorze pojazdów silnikowych (Dz.Urz.U.E.L Nr 129, str. 52). Zgodnie z art. 1 ust. 1 lit. a) tegoż rozporządzenia: "porozumienie wertykalne" oznacza porozumienie lub praktykę uzgodnioną zawierane między dwoma lub więcej przedsiębiorstwami, działającymi – w ramach takiego porozumienia lub praktyki uzgodnionej – na różnych szczeblach produkcji lub dystrybucji, dotyczące warunków zakupu, sprzedaży lub odsprzedaży niektórych towarów lub usług przez ich strony. Powyższe rozporządzenie ma znaczenie antymonopolowe. Zwrócić należy uwagę na cel wprowadzenia tegoż rozporządzenia, a w szczególności pkt 19 i 20 preambuły. Zgodnie z pkt 19 preambuły: „Aby dać wszystkim podmiotom czas na dostosowanie się do niniejszego rozporządzenia, właściwe jest przedłużenie okresu stosowania przepisów rozporządzenia (WE) nr 1400/2002 w zakresie porozumień wertykalnych dotyczących zakupu, sprzedaży i odsprzedaży nowych pojazdów silnikowych do dnia 31 maja 2013 r. Aby

w dalszym ciągu zapewnić odpowiednią ochronę konkurencji na rynkach towarów i usług posprzedażnych dla pojazdów silnikowych, w zakresie porozumień wertykalnych dotyczących dystrybucji części zamiennych oraz świadczenia usług naprawy i konserwacji, niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie od dnia 1 czerwca 2010 r.”. Natomiast pkt 20 stanowi, że: „Komisja będzie na bieżąco monitorować rozwój sytuacji w sektorze pojazdów silnikowych i podejmie odpowiednie działania zaradcze w przypadku pojawienia się potencjalnie szkodliwych dla konsumentów nieprawidłowości w zakresie konkurencji na rynku dystrybucji nowych pojazdów silnikowych lub dostaw części zamiennych lub usług posprzedażnych dla pojazdów silnikowych”.

Podobny cel (ochrona konkurencji i konsumentów) miało powoływane przez stronę pozwaną, obowiązujące do dnia 31.05.2013 r., Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia

8 października 2010 r. w sprawie wyłączenia określonych porozumień wertykalnych w sektorze pojazdów samochodowych spod zakazu porozumień ograniczających konkurencję (Dz.U. Nr 198, poz. 1315). Wprowadzało ono m.in. definicje: części zamiennych, oryginalnych części zamiennych oraz części zamiennych o porównywalnej jakości (§ 2 pkt 20-22). Zgodnie z tymi definicjami:

„ **20)** części zamienne - towary przewidziane do zainstalowania w lub na pojeździe samochodowym, w celu zastąpienia komponentów tego pojazdu, oraz substancje, które są konieczne do funkcjonowania pojazdu samochodowego, takie jak środki smarne i płyny eksploatacyjne, z wyłączeniem paliw;

21) oryginalne części zamienne - części zamienne tej samej jakości co komponenty stosowane do montażu pojazdu samochodowego, produkowane zgodnie ze specyfikacjami i standardami produkcyjnymi, ustalonymi przez producenta tych pojazdów do produkcji komponentów lub części zamiennych danego pojazdu samochodowego, w tym części zamienne produkowane na tej samej linii produkcyjnej co komponenty danego pojazdu samochodowego; przyjmuje się, że części zamienne są oryginalne, jeżeli producent tych części zaświadczy, że zostały one wyprodukowane zgodnie ze specyfikacjami i standardami produkcyjnymi ustalonymi przez producenta danych pojazdów i są one tej samej jakości co części stosowane do montażu tych pojazdów;

22) części zamienne o porównywalnej jakości - części zamienne, których producent zaświadczy, że są one tej samej jakości co komponenty, które są lub były stosowane do montażu danych pojazdów samochodowych.

Jednak rozróżnienie to nie ma żadnego przełożenia na indywidualne sprawy dochodzenia roszczeń odszkodowawczych przez konsumenta od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów

mechanicznych, ani na możliwość naprawy pojazdu przez poszkodowanego przy użyciu oryginalnych części wyprodukowanych przez producenta pojazdu danej marki. Granicę odpowiedzialności ubezpieczyciela wyznacza natomiast zasada pełnej kompensacji szkody.

Wobec powyższego zasadne i celowe koszty naprawy pojazdu wyliczone przez biegłego sądowego wynoszą: 10.091,29 zł brutto, w postępowaniu likwidacyjnym została już wypłacona tytułem odszkodowania kwota 4.256,64 zł, a więc różnica, jakiej mogliby dochodzić powodowie stanowi kwotę 5.834,65 zł. Jednak mając na uwadze treść art. 321 § 1 k.p.c., tj. niemożność wyrokowania co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzania ponad żądanie, Sąd w punkcie I sentencji wyroku zasądził na rzecz powodów jako współników spółki cywilnej żadaną w pozwie kwotę **5.826,47 zł** tytułem odszkodowania.

Natomiast roszczenie odsetkowe należało częściowo oddalić.

Ustawodawca przewidział dla ubezpieczyciela OC 30 – dniowy termin likwidacji szkody zarówno w kodeksie cywilnym (art. 817 § 1 Ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku) jak i w ustawie o ubezpieczeniach obowiązkowych (art. 14 ust. 1 - Zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie). Wprawdzie odsetek za zwłokę uprawniony może żądać od 31- go dnia likwidacji szkody, ale jedynie od takiej konkretnej kwoty, którą wskazał ubezpieczycielowi jako swoje żądanie. Dopiero takie sprecyzowane kwotowo żądanie stanowi dla ubezpieczyciela wezwanie do zapłaty (art. 455 k.c.) inicjujące ww. 30 – dniowy termin likwidacji szkody (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 1999 r., III CKN 315/98, OSNC 2000 nr 2, poz. 31, str. 52, Biul. SN 1999 nr 10, poz. 6, MoP 1999 nr 12, str. 44, PG 2000 nr 1, str. 1, Wokanda 1999 nr 11, str. 3, Biul. Inf. Pr. 2000 nr 1, str. 3, OSG 2000 nr 1, poz. 8, str. 56, Legalis Numer 44520; Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie I Wydział Cywilny z dnia 23 grudnia 2014 r., I ACa 1379/14, Legalis nr 1203367; Wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku - I Wydział Cywilny z dnia 20 marca 2014 r., I ACa 849/13, Legalis nr 831307).

W okolicznościach przedmiotowej sprawy poszkodowany zgłaszając szkodę nie wskazał nawet orientacyjnej wysokości żadanego odszkodowania. Po raz pierwszy żadaną kwotą wskazali powodowie jako cesjonariusze wierzytelności właściciela pojazdu

w wezwaniu do zapłaty z dnia 20.01.2016 r. wysłanym tego dnia mailem do ubezpieczyciela. Wówczas powodowie – którzy są profesjonalistami - domagali się przyznania im tytułem odszkodowania kwoty 5.426,38 zł. Wobec powyższego w punkcie I lit. a) sentencji wyroku Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powodów odsetki od ww. kwoty 5.426,38 zł od następnego dnia po zgłoszeniu tego żądania, tj. od dnia 21.01.2016 r.

Natomiast żądanie kwoty 5.826,47 zł powodowie sformułowali dopiero w pozwie, który został skutecznie doręczony stronie pozwanej wraz z załącznikami w dniu 08.08.2016 r. (potwierdzenie odbioru – k. 40). Tym samym od następnego dnia po dniu doręczenia pozwu stronie pozwanej Sąd zasądził na rzecz powodów od strony pozwanej odsetki od tej wyższej kwoty żądanej pozwem. Natomiast w pozostałym zakresie roszczenie odsetkowe należało oddalić.

Na marginesie wskazać należy, iż powodowie sporządzili dwie kalkulacje naprawy:

z 05.01.2016 r. na niższą kwotę i z dnia 24.02.2016 r. na wyższą kwotę dochodzoną pozwem, ale obie te kalkulacje mają ten sam numer: (...), co może wprowadzać w błąd, zwłaszcza, że do pozwu została załączona jedynie kalkulacja z 24.02.2016 r. na wyższą kwotę oraz wezwanie do zapłaty z dnia 20.01.2016 r., w którym powodowie powołują się na wcześniejszą kalkulację na niższą kwotę.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 zdanie drugie k.p.c., zgodnie z którym Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. W przedmiotowej sprawie zostało uwzględnione całe żądanie należności głównej i częściowo żądanie odsetkowe, natomiast oddaleniu podlegała jedynie pozostała część żądania odsetkowego. Wobec tego Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powodów K. J.

i A. D. jako współników spółki cywilnej kwotę **2.796,82 zł** tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym: 292 zł – opłata sądowa od pozwu, 87,82 zł – wykorzystana kwota zaliczki na poczet opinii biegłego, 17 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa, 2.400 zł – tytułem kosztów zastępstwa procesowego powodów przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego na podstawie § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

Natomiast w punkcie IV sentencji wyroku Sąd nakazał Skarbowi Państwa – Sądowi Rejonowemu w Oleśnie zwrócić powodom K. J. i A. D. jako współnikom spółki cywilnej pod nazwą (...) s.c. z siedzibą w L. kwoty **412,18 zł** tytułem niewykorzystanej części zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego - na podstawie art. 84 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych

w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2016 r. poz. 623 ze zm.). Postanowieniem z dnia 15.05.2017r. (k. 75) Referendarz sądowy przyznał biegłemu sądowemu P. N. wynagrodzenie w kwocie 587,82 zł, która to należność została wypłacona z zaliczki strony pozwanej (500 zł) oraz w kwocie 87,82 zł z zaliczki powodów. Tym samym powodom należy zwrócić różnicę pomiędzy kwotą zaliczki wpłaconej (500 zł) a kwotą wykorzystaną (87,82zł), tj. **412,18 zł**.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji wyroku.